

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA

KULTÚRSOKK

Nem, nem jártam messzi országban, más kultúrkörben, csak leugrottam a „hajléktalan szállásra” – így hívjuk a suli eldugott oldalában dohányzásra kijelölt helyet. Ne értsd félre, nem lázadozom: legalább friss levegőn vagyok, és kondiban tart a lépcsőzés.

Visszatérek, felérek az épületbe, alig lépek be az ajtón, rám zuhan egy kislány: „Tanárnő! Maga ismeri XY tanár urat! Hol van? Most azonnal elő kell kerítenem!” Nincs időm meghökkenni a tiszteletlenségen, első mégis az udvariasság, rémülten felelem, hogy pár szünettel ezelőtt láttam a tanáriban. „Nem hiszem el! Szőrén-szálán eltűnt!” –és ott hagy tátott szájjal, sokkos állapotban, és rohan fel a lépcsőn.

Állok, mint *csapot-papot Csokonai Mihály*. Mire a tanáriba érek, már nevetve mesélem XY tanár úrnak a kalandomat, azonnal kapcsol, ki volt, együtt vihorászunk. XY tanár úr az unokám lehetne.

Négy évig jártam ide diákként. Egyszer sem jártam a tanáriban, szünetben sem kerestem nevelészeimet. A folyosón csendes „Jó napot kívánok”-kal érzékeltem létüket. De most mégis jobban érzem magam itt. Kár, hogy mindig kell egy hökkenésnyi perc, hogy ezt tudatosítsam. Hogy ma sokkal családiasabb, patriarkálisabb. Íme, itt van, ami hiányzott, milyen kár, hogy már késő/*Egy nyugalom vár, a végső.*

Nehéz ez már nekünk, öregeknek. Elrepült felettünk az idő vasfoga, mint Kassák fölött *a nikkel szamovár.*